

Jumalan ääni

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

*”Elävä Jumala, ei ole vain itseään ilmaiseva, vaan myös itseään salaava Jumala.”*¹

Martin Buber

Sartre päätteli Jumalan hiljaisuudesta, että Jumalaa ei ole. Hän ei vaivautunut kysymään mikä osuus meidän kuulemattomuudella voisi olla Jumalan hiljaisuuteen. Hänelle Jumala oli korkeintaan subjekti, joka piti meitä objektina, eikä sellainen Jumala häntä kiinnostanut (niinkuin ei kiinnosta minuakaan). Pelkkä objektia tarkkaileva jumalallinen silmäpari oli Sartren helvetti. Olen samaa mieltä. Olen saanut tarpeekseni silmistä, jotka vain tarkkailevat minua, luodakseen arvion minusta, olematta suhteessa minuun. Jos Jumala todella on sellainen, en halua olla missään tekemisissä hänen kanssaan.

Olen aikanaan suhtautunut kriittisesti ihmisiin, jotka kertovat kuulleensa Jumalan äänen. On liiankin helppo löytää esimerkkejä ihmisistä, jotka kuvittelevat mitä tahansa päähänpätkähdyksiä ja tiedostamattomia motiiveja Jumalan puheeksi. Mielisairaaloista ja vankiloistakin löytyy monia Jumalan äänen kuulijoita. Heihin viitaten voi helposti tehdä kaikki kokemukset Jumalan puheesta vähintäänkin epäillyttäviksi tai naurettaviksi. Ikäänkuin sellaista mahdollisuutta ei olisi olemassakaan, että Jumala todella puhuisi ihmiselle.

Monet uskovaisetkin kieltävät taivaan ja maan välisen dialogin kokonaan. Jumalan uskotaan kyllä puhuneen menneinä aikoina, mutta Raamatun valmistumisen jälkeen Hän on pysynyt vaii. Jäljelle jää vain yksinäisen monologin mahdollisuus. Sitä kutsutaan rukoukseksi.

Keskiaikana ranskalaista pyhimystä **Joan D'arkia** pilkattiin, koska hän väitti kuulevansa Jumalan äänen:

”Hän sanoo kuulevansa Jumalan äänen? Kuuletteko te mitään? En minä ainakaan kuule mitään!” sanoi hänen syyttäjänsä oikeuden edessä.

”Ettekö koskaan toivoisi kuulevanne”, oli Joannen vastaus.

Yhä syvemmällä kaipauksella vastaan Joannen kysymykseen: *”Kyllä.”*

Silti pidän sitä yleensä vasta elämänkaaren puolivälin jälkeen aukeavana mahdollisuutena. Poikkeuksiakin on (pääasiassa pienten lasten kokemina), mutta nuoruuden ajan ”Jumalan äänet” ovat ainakin minun kokemukseni mukaan, olleet pääasiassa sekoiluja tiedostamattomien tunteiden ja tarpeiden nostattamien päähänpistojen viidakossa. Miten voi oppia kuulemaan Jumalan ääntä, jos ei vielä ole oppinut herkistämään korvaansa oman minuutensa kuiskaukselle?

Keski-iän par(h)emmalla puolella, luen kasvavalla kyllästymisellä psykologisia ja teologisia kirjoja, joista aikaisemmin olen ammentanut niin paljon. Harvoin löydän enää kirjaa, jota viitsisin lukea alusta loppuun. Harvat pystyvät enää ravitsemaan sydämeni syvintä janoa. Kaipaan Jumalan puhetta. Kuuntelen ihmeissäni **Ulla-Kristiina Sjömanin** kertomuksia siitä miten Jumala hänelle puhuu. En ikinä ole kokenut niin selvää Jumalan puhetta. Minulle Jumalan ääni on pääasiassa salainen ja kuluttava tuli, jatkuva kutsu rehellisyyteen. Joskus harvoin uskallan jälkikäteen uskoa jotain pelkäksi intuitioksi luulemaani, Jumalan ääneksi. Kaipaan ja janoan sitä enemmän.

¹ Eclipse of God. s. 66.

Kaiken epämääräisyyden ja ”selitettävyyden keskellä olen kuitenkin alkanut uskoa, että Jeesuksen lupaus etsivälle todellakin pätee. ”*Etsivä löytää.*” Enemmän tai myöhemmin Hengen valo saavuttaa tietoisuutemme. Tavalla taikka toisella Jumalan puhe tavoittaa kaaoksessa odottavan ja valaisee hänen pimeyttään.

Ryhmätyössä ja ihmisten kohtaamisessa yleensäkin, yritän olla kuuntelevalla ja avoimella mielellä. Harvoin kuulen mitään sellaista, jota uskaltaisin uskoa Jumalan ääneksi. Vielä harvemmin sanon sellaista, jonka uskon minulle ilmoitetun. Silti saamme Railin kanssa paljon kirjeitä, joissa siteerataan joitakin sanomisiamme vallankumouksellisen merkityksellisinä. Useimmiten nolottaa, kun ei edes muista sellaista sanoneensa, puhumattakaan siitä, että tilanteeseen liittyisi mitään muistoja taivaallisista väristyksistä. Vähemmän palautetta tulee niistä sanoista, jotka itse olen kokenut erityisen painoarvoisiksi. Mitä johtopäätöksiä tästä voin tehdä? En kehtaa sanoa.

Meillä taitaa olla aikamoisia älyllisiä esteitä todella uskoa siihen, että Jumala voisi joskus puhua kauttamme. Ehkä Hän saa sanottavansa selkeimmin esille silloin kun emme keskity jumalallistamaan omia tulkintojamme. Kun puhumme sydämestämme, emme ole niin keskittyneitä sanojemme painoarvoon. Syvimmät ja merkityksellisimmät totuudet pääsevät lipsahtamaan intellektuaalisten portinvartijoiden ohitse. Valistuksen lapsina taidamme olla aika kuuroja jumalalliselle valaistukselle. Se pääsee sensuurin läpi vain silloin, kun emme ole niin keskittyneitä valistukseemme. Kun hetkeksi lakkaamme selailemasta korviemme väliin tallennettua psykologista kirjastoa, valo pääsee sydämen kautta pilkahtamaan ihmisten ilmoille. Valistuksen lapset ovat kärkkäitä pitämään automaattisesti hulluna ihmistä, joka väittää kuulleensa Jumalan äänen. Silti minä luulen, että synkin hulluuden varjo lankeaa ihmiskunnan historian ylle niistä ihmisistä, jotka eivät edes yrittäneet hiljentyä kuulemaan Jumalan ääntä. Jos pelkkä *minä-se* suhde alkaa varjostaa koko globaalista yhteiselämäämme, olemme kohta historiamme syvimmän pimeyden ytimessä.

Tekemällä jokaisesta sinästä *sen* suljemme Jumalan suun. Muuttamalla luonnon pelkäksi käyttökohteeksi suljemme omat korvamme. Muuttamalla pyhät kirjoitukset pelkiksi tutkimuksen kohteiksi suljemme sydämemme. Koko maailmasta tulee peili, josta katselemme vain omaa kuvaamme ja ainoa ääni jota kuuntelemme on omamme. ”*Jolla on korvat se kuunneekoot...*”

Vain se, joka on kokonaan läsnä tässä ja nyt voi avautua kuulemaan mitä Sinä sanoo tässä ja nyt.

Milloin viimeksi olet kuullut sisäisen äänen muistuttavan sinua jostakin? Kuulitko hiljaisen kuiskauksen, jonka pyyhit mielestäsi, koska se tuntui liian hankalalta? Sävytytti joku tapahtuma tai kohtaaminen sinua uudelleenarvioimaan elämäsi? Ohititko sen, koska haasteen vastaanottaminen olisi johtanut liian radikaaleihin muutoksiin? Milloin sinut on viimeksi kunnolla pudotettu satulasta? Kiipesitkö takaisin jatkaaksesi matkaa samaan suuntaan pelkällä suomalaisella sisulla? Onko kokemuksen pudottama siemen sittenkin jäänyt sitkeästi itämään sydämessäsi? Pysähdy ja kuuntele hetken aikaa. Totuus pyytää vain yhdenlaista vastausta: *Se haluaa sinut kokonaan.*

Jumalan puheesta

”Minulle on kyllä kerrottu tai olen lukenut, että Jumala vihjaa meille tien suunnan, jos haluamme kuunnella, niin selvästi kuin kulloinkin on tarpeen ja mahdollista. Niin, minä olen huono kuuntelemaan Jumalan ääntä (laiska mikä laiska ja vastuuta pelkäävä). Miksi se on niin vaikeaa?”

En tiedä. Minusta on pelottavaa antautua oikeasti yksinäisyydessä edes sille mahdollisuudelle, että Jumala puhuisi minulle.

Kiusallisinta minulle taitaa kuitenkin olla hänen äänensä kuunteleminen lähimmäisteni kautta. Puhuisi edes suoraan, eikä aina mutkan kautta. Olisi jotenkin upeampaa, jos Jumala olisi suostunut avaamaan jonkun etuoikeutetun yksityislinjan suoraan valtaistuimelleen. Hänen puhettaan on paljon vaikeampi kuulla kun hän tarjoaa haasteitaan ihan tavallisten ihmisten kautta.

Mieluummin noukin ymmärrykseni pohjalta jonkun *asian* johon yritän vastata. Olen kuitenkin huomannut, että asiaan sitoutuminen ja siihen vihkiytyminen voi kyllä olla intohimoista mutta olennaisella tasolla paikalleen pysähdyttävää. Se on antautumista *minä-se* suhteeseen. Voin sitoutua uskonkappaleeseen, periaatekokoelmaan, selkeästi määriteltyyn moraaliin, tietyllä tavalla muotoiltuun kuvaan Jumalasta, poliittiseen puolueeseen ta yhden asian liikkeeseen. Ei se välttämättä muuta minua millään tavalla. Minä hallitsen sitä mihin olen sitoutunut. Kaikki on turvallisen muuttumatonta.

Mutta jos olen sitoutunut sydämeni ja maailmani syvyydestä kutsuvaan Sinään, joka päivä alkaa udella kysymyksellä – minulta Hänelle ja Häneltä minulle:

”Minkä aika on nyt?”

Jokainen päivä (ja vähintäänkin jokainen syntymäpäiväni) merkitsee erityistä pysähtymistä tämän kysymyksen ääreen. Niin nytkin.

Olen kuullut kutsun ja olen lähtenyt matkalle, enkä tiedä minne se minut vie. Kutsu on muuttunut kutsumukseksi koska olen vastannut siihen tarpeeksi monta kertaa myöntävästi.

Jokainen tekemäni valinta on hahmottunut tieksi, jota kuljen. Kristukseen seuraamiseen sitoutuminen on tehnyt tien entistä kapeammaksi ja siihen vihkiytyminen on tiivistänyt tien poluksi jota en voi tarjota malliksi sinullekaan. Tämä nimenomainen polku on vain minun kuljettavaksi tehty. Kuka se puhuikaan laveasta tiestä, joka vie kadotukseen ja sitten siitä kaidasta tiestä...?

Loppuelämäni on luultavasti lyhyempi kuin mennyt elämäni, mutta sen laatu ja sisältö määräytyy sen kautta mihin ja kehen olen sitoutunut, ketä seuraan, ketä rakastan, kelle antaudun.

Ei minulla ole enää sen suhteen kovin paljon epäilyksiä. Seuraan Jeesusta Kristusta sellaisena kuin olen oppinut hänet tuntemaan ja sellaisena kun opin hänet huomenna tuntemaan.